Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 07.07.2020, sp. zn. 30 Cdo 1776/2020, ECLI:CZ:NS:2020:30.CDO.1776.2020.3

Číslo: 60/2021

Právní věta: Předběžné projednání nároku podle § 14 odst. 1 a 3 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) není řízením před orgánem veřejné moci ve smyslu § 648 o. z.; pravidlo o prodloužení promlčecí lhůty podle § 652 o. z. se proto v takovém případě nepoužije.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 07.07.2020

Spisová značka: 30 Cdo 1776/2020

Číslo rozhodnutí: 60

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Odpovědnost státu za škodu, Promlčení

Předpisy: § 243d odst. 1 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.
§ 26 předpisu č. 82/1998Sb.
§ 35 odst. 1 předpisu č. 82/1998Sb.
§ 648 předpisu č. 89/2012Sb.
§ 652 předpisu č. 89/2012Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce a) v rozsahu, ve kterém směřovalo proti výroku I rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019, sp. zn. 22 Co 186/2019, jímž byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 6. 2018, sp. zn. 42 C 8/2018; ve zbývajícím rozsahu dovolání odmítl.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Žalobci se v řízení domáhali náhrady škody ve výši 268 892,38 Kč, která jim měla vzniknout v důsledku nesprávného úředního postupu Krajského soudu v Praze v řízeních vedených pod sp. zn. 48 Cm 102/2010 a sp. zn. 46 Cm 2/2011 tím, že uvedený soud nerespektoval zákonný postup při návrhu žalobce na tzv. generální intervenci, když původní řízení nezastavil, ani obě řízení nesloučil ke společnému projednání.

2. Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 18. 6. 2018, č. j. 42 C 8/2018-149, zamítl žalobu ve vztahu k žalobci a) ohledně částky 177 152,76 Kč (výrok I rozsudku),

zamítl žalobu ve vztahu k žalobci b) ohledně částky 91 739,62 Kč (výrok II rozsudku), a rozhodl o povinnosti žalobců zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 1 200 Kč (výrok III rozsudku).

3. Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) v záhlaví označeným rozhodnutím rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok I rozsudku odvolacího soudu) a uložil žalobcům nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 600 Kč (výrok II rozsudku odvolacího soudu).

4. Soud prvního stupně vyšel při posouzení věci na základě jím provedeného dokazování z následujícího závěru o skutkovém stavu. Řízení, do kterého původně směřoval návrh s hlavní intervencí, bylo pravomocně zastaveno dne 9. 2. 2011. Samostatné řízení o žalobě z hlavní intervence bylo skončeno vyhlášením rozsudku, kterým byla žaloba zčásti zamítnuta, zčásti bylo řízení zastaveno. Věc pravomocně skončila 18. 6. 2014. Žalobci uplatnili svůj nárok na náhradu škody u žalované dne 18. 6. 2017, která se v šestiměsíční lhůtě pro předběžné projednání nároku nevyjádřila. Žalobci se následně se svým nárokem obrátili na soud prvního stupně žalobou podanou dne 12. 1. 2018. V rámci řízení vznesla žalovaná námitku promlčení.

5. Soud prvního stupně se nejprve zabýval vznesenou námitkou promlčení. Promlčecí doba je dle § 32 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“ nebo „zákon č. 82/1998 Sb.“) tříletá. Tato doba počala běžet po právní moci rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o návrhu žalobců na hlavní intervenci, tedy 19. 6. 2014. Žalobci uplatnili svůj nárok u žalované dne 18. 6. 2017, kdy došlo k stavení promlčecí lhůty. Po marně uplynulé šestiměsíční lhůtě k předběžnému projednání nároku tak zbýval pouze jeden den k podání žaloby, která tak měla být podána nejpozději 19. 12. 2017. Žalobci ovšem podali žalobu až 12. 1. 2018, tedy po marném uplynutí promlčecí lhůty. Námitka pomlčení byla žalovanou uplatněna důvodně a soud žalobu zamítl, aniž by se dále zabýval případnými dalšími předpoklady pro vznik odpovědnosti státu za škodu.

6. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně. Po právní stránce se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně ohledně promlčení žalobci uplatněného práva na náhradu škody z titulu nesprávného úředního postupu. Uvedl, že na promlčení podle zákona č. 82/1998 Sb. nelze aplikovat pravidlo prodloužení promlčecí lhůty podle ustanovení § 648 a § 652 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, neboť uplatnění nároku u žalované je pouhou výzvou k plnění a nejedná se o návrh zahajující správní řízení. Dále uzavřel, že námitka promlčení nebyla vznesena v rozporu s dobrými mravy, neboť žalobci neuvedli žádný zvláštní důvod pro vyčkávání s uplatněním nároku až na poslední možný den, a také byli žalovanou písemně upozorněni, že běh promlčecí lhůty se i v případě prodlevy ze strany žalované zastavuje nejdéle na dobu šesti měsíců.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

7. Rozsudek odvolacího soudu napadli oba žalobci ve výrocích I a II včasným dovoláním, v němž namítají, že odvolací soud nesprávně posoudil otázku běhu promlčecí lhůty. Žalobci spatřují splnění podmínky přípustnosti v tom, že tato otázka dosud nebyla v rámci rozhodovací praxe Nejvyššího soudu řešena. Dle žalobců jsou ustanovení § 648 a § 652 občanského zákoníku aplikovatelná i v případě „konání předběžného projednání nároku“ příslušným úřadem. Žalobci jsou přesvědčeni, že zákon č. 82/1998 Sb. neobsahuje ustanovení, jež by představovalo speciální úpravu pokračování běhu lhůty po jejím stavění. Prodloužení lhůty o dalších šest měsíců podle § 652 občanského zákoníku tak není ničím vyloučeno. Příslušný úřad, u kterého se nárok na náhradu škody uplatňuje, je orgánem veřejné moci ve smyslu § 648 občanského zákoníku, neboť uplatnění nároku je obligatorním postupem, a příslušný úřad se tak stává článkem soustavy institucí, které rozhodují o oprávněnosti nároku. Žalobci se také opírají o gramatický výklad ustanovení § 15 OdpŠk, které

hovoří o „přiznání nároku“ ve vztahu k předběžnému projednání, čímž se označuje jednostranný akt úřadu jako výsledek jeho rozhodovací činnosti. Uplatnění nároku u příslušného úřadu tak nelze srovnávat s uplatněním nároku u jiné osoby soukromého práva například prostřednictvím předžalobní výzvy, neboť její neodeslání neomezuje možnost se později s úspěchem domáhat nároku u soudu. Dle žalobců je nutné pojem řízení ve smyslu § 648 občanského zákoníku vykládat široce jako jakýkoliv formalizovaný postup orgánu veřejné moci při realizaci jeho pravomoci. Žalobci dále namítají, že námitka promlčení byla žalovanou vznesena v rozporu s dobrými mravy.

8. Žalovaná ve svém vyjádření k dovolání uvedla, že podle komentářové literatury k ustanovení § 35 odst. 1 OdpŠk nelze na běh promlčecí lhůty aplikovat § 652 občanského zákoníku, neboť§ 35 OdpŠk nespadá do jeho hypotézy. Nelze jej aplikovat ani analogicky, neboť se nejedná o obecně platnou zásadu občanského práva. Dle judikatury Nejvyššího soudu lze nárok uplatnit u soudu i v průběhu předběžného projednání, není tedy účelné ochranu věřitele dále zvyšovat prodloužením promlčecí lhůty. Dále uvedla, že předběžné projednání nároku je zvláštním institutem soukromoprávního jednání organizační složky státu, nejde tak o řízení před orgánem veřejné moci ve smyslu § 648 občanského zákoníku, který by autoritativně rozhodoval o nároku.

III.
Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (viz čl. II odst. 2 a čl. XII zákona č. 296/2017 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

10. Dovolání bylo podáno včas, osobami k tomu oprávněnými a řádně zastoupenými podle § 241 odst. 1 o. s. ř. Soudní poplatek za dovolání nebyl i přes výzvu soudu žalobcem b) zaplacen a dovolací řízení bylo ve vztahu k němu usnesením soudu prvního stupně ze dne 27. 4. 2020, č. j. 42 C 8/2018-198, pravomocně zastaveno. Žalobce a) k výzvě soudu zaplatil soudní poplatek včas a ve správné výši, dovolací soud se proto zabýval přípustností jím podaného dovolání.

11. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

12. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

13. Otázka uplatnění námitky promlčení žalovanou v rozporu s dobrými mravy nemůže založit přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř., neboť při jejím posouzení se odvolací soud neodchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího soudu, pokud uzavřel, že ze skutkových zjištění nevyplývá, že by hlavním a přímým úmyslem žalované při uplatnění námitky promlčení bylo poškodit žalobce (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2996/2014, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 8. 10. 2015, sp. zn. III. ÚS 1033/15, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. 28 Cdo 2230/2012).

14. Dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění promlčecí námitky by se příčilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo

výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí lhůty byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1839/2000, uveřejněný ve Sb. rozh. obč. pod č. 59/2004, a dále rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 12. 2002, sp. zn. 21 Cdo 486/2002, ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/99, ze dne 30. 5. 2001, sp. zn. 33 Cdo 1864/2000, ze dne 21. 4. 1999, sp. zn. 25 Cdo 484/99, ze dne 28. 6. 2000, sp. zn. 21 Cdo 992/99). Je přitom nutno zdůraznit, že tyto okolnosti by musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do ústavně chráněného principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/99 nebo usnesení ze dne 24. 5. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4112/2010). Ze skutkových závěrů učiněných odvolacím soudem ovšem nevyplývá, že by žalovaná svou námitkou jakýmkoliv způsobem zneužívala svého práva na úkor žalobce. Naopak, dovolatel svou argumentaci staví pouze na rekapitulaci tvrzeného nesprávného úředního postupu soudu, aniž by tvrdil skutečnosti na straně žalované, které mu objektivně bránily žalobu k soudu podat. Za takových okolností tedy není možné uvažovat o uplatnění námitky promlčení ze strany žalované jako v rozporu s dobrými mravy.

15. V projednávané věci byl dovoláním napaden rovněž výrok II usnesení odvolacího soudu, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů odvolacího řízení. Takové dovolání je však podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. objektivně nepřípustné, proto jej v tomto rozsahu Nejvyšší soud odmítl, aniž by mu bylo umožněno se zabývat jeho věcnou správností.

16. Dovolání je ovšem přípustné pro vyřešení právní otázky, zda lze předběžné projednání nároku považovat za řízení před orgánem veřejné moci ve smyslu § 648 občanského zákoníku, a s tím související otázky, zda se na běh promlčecí doby (lhůty) podle zákona č. 82/1998 Sb. použije pravidlo o prodloužení promlčecí lhůty podle § 652 občanského zákoníku, neboť tyto otázky dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešeny.

IV.
Důvodnost dovolání

17. Dovolání není důvodné.

18. Podle § 32 odst. 1 OdpŠk se nárok na náhradu škody podle tohoto zákona promlčí za tři roky ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá.

19. Podle § 35 odst. 1 OdpŠk promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců.

20. Podle § 26 OdpŠk, se právní vztahy upravené v tomto zákoně řídí občanským zákoníkem, pokud není stanoveno jinak.

21. Podle § 648 občanského zákoníku promlčecí lhůta neběží, uplatní-li věřitel v promlčecí lhůtě právo u orgánu veřejné moci a pokračuje-li řádně v zahájeném řízení.

22. Podle § 652 občanského zákoníku neskončí promlčecí lhůta dříve než za šest měsíců ode dne, kdy začala znovu běžet, pokračuje-li běh promlčecí lhůty po odpadnutí některé z překážek uvedených v § 646 až 651.

23. Nejvyšší soud na tomto místě předesílá, že zatímco nyní účinný občanský zákoník (č. 89/2012 Sb.) používá pro vymezení časového úseku, v němž je možno uplatnit nárok u soudu nebo jiného orgánu tak, aby nebyl ohrožen námitkou promlčení výstižnější pojem „promlčecí lhůta“, pak zákon č.

82/1998 Sb. i nadále používá (např. v § 32) výrazu „promlčecí doba“. V poměrech sporů podle zákona č. 82/1998 Sb. je možno oba pojmy považovat za významová synonyma.

24. Jelikož podmínky prodloužení běhu promlčecí lhůty nejsou v zákoně č. 82/1998 Sb. výslovně řešeny, lze v teoretické rovině podle § 26 OdpŠk uvažovat o aplikaci ustanovení § 652 občanského zákoníku i pro promlčení nároků podle OdpŠk, a prodloužit tak délku promlčecí lhůty. Pro uplatnění tohoto pravidla by ovšem bylo nutné, aby předběžné projednání nároku u příslušného úřadu, jež má za následek stavení promlčecí lhůty, naplňovalo hypotézu § 652 občanského zákoníku, a představovalo tak jednu ze situací uvedených v jeho § 646 až 651 občanského zákoníku. V úvahu přichází v tomto typu sporu z logiky věci pouze uplatnění práva u orgánu veřejné moci ve smyslu § 648 občanského zákoníku.

25. Povahou předběžného projednání nároku u příslušného úřadu se již Nejvyšší soud zabýval v rozsudku ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. 30 Cdo 258/2015, uveřejněném ve Sb. rozh. obč. Nejvyššího soudu pod č. 89/2017). Povinnost předběžného projednání nároku u příslušného orgánu byla do zákona č. 82/1998 Sb. přejata ze zákona č. 58/1969 Sb. Důvodová zpráva k ustanovením § 9 a 10 tohoto zákona uvádí: „Aby nedocházelo ke zbytečným soudním sporům, zavádí se institut předběžného projednání nároku v případech, kde otázka nezákonnosti byla vyřešena, a v případech odškodnění za vazbu a trest u ústředního orgánu. Tento institut se plně osvědčil v dosavadní úpravě odškodňování za vazbu a trest podle trestního řádu a lze tedy důvodně předpokládat, že splní svůj účel i v případech, kde nezákonné rozhodnutí bylo zrušeno. Toto předběžné projednání nemá ještě povahu uplatnění nároku u orgánu, který je povolán o něm rozhodnout, tj. u soudu. Jde o jednání neformální povahy omezené jen na případy, kde předpoklady nároku jsou již dány a kde nepřicházejí v úvahu instituty procesních předpisů.“ Rovněž v odborné literatuře je zastáván názor, že „[p]ředběžné projednání nároku na náhradu škody u příslušného ústředního orgánu má neformální povahu, nejsou pro něj stanoveny žádné procesní předpisy a nepředpokládá se ani, že by tento orgán vydával nějaké rozhodnutí.“ (viz Vojtek, P.: Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 185.).

26. Odtud plyne, že účelem zavedení povinnosti předběžného projednání nároku u příslušného orgánu nebylo přenesení kompetence rozhodnout o daném nároku na správní orgány. Jelikož jde o nárok soukromoprávní povahy (byť má většinou základ v právu veřejném), přísluší o tomto nároku rozhodnout soudům v občanském soudním řízení (srov. § 7 odst. 1 o. s. ř. a také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1728/2011). Předběžné projednání nároku u příslušného orgánu tak slouží pouze k formulaci vůle státu ohledně možného dobrovolného odškodnění před zahájením soudního řízení. Sdělení příslušného orgánu poškozenému, že jím uplatněný nárok bude (zcela nebo zčásti) či nebude uspokojen, není správním rozhodnutím, ale svou povahou odpovídá občanskoprávnímu úkonu (resp. právnímu jednání) státu jednajícího prostřednictvím k tomu povolané organizační složky státu (§ 6 OdpŠk). Nelze tedy přisvědčit argumentaci žalobce, že předběžné projednání nároku žalovanou je „formalizovaným postupem příslušného úřadu při realizaci jeho pravomoci“ a představuje tak „řízení“ ve smyslu § 648 občanského zákoníku.

27. Ani navazující argument žalobce a) o tom, že uplatnění nároku u příslušného úřadu je nezbytným předpokladem dovolání se práva u soudu, který je k rozhodnutí o nároku povolán až v závislosti na výsledku předběžného projednání, nemůže odůvodnit adekvátnost prodloužení promlčecí lhůty, a to ani prostřednictvím analogické aplikace § 652 občanského zákoníku. Zákonný požadavek na předběžné projednání nároku u ústředního orgánu podle § 14 OdpŠk je podmínkou pro případné uplatnění nároku u soudu, a z toho důvodu se také podle § 35 OdpŠk po dobu šesti měsíců běh promlčecí lhůty staví. Uvedené však neznamená, že poškozený může přestat sledovat běh promlčecí doby (lhůty). Žalobci samozřejmě nic nebrání v tom, aby žalobu k soudu podal i předtím, než se žalovaná k jeho nároku vyjádří, obzvláště pokud mu hrozí promlčení jeho práva, neboť § 14 OdpŠk stanoví toliko podmínku uplatnění nároku u příslušného úřadu, nikoliv však již vydání stanoviska

žalované. Soud v případě, že nárok byl u něj uplatněn žalobou ještě předtím, než se žalovaná k předběžnému uplatnění nároku vyjádřila, vyčká vyjádření příslušného orgánu nebo na marné uplynutí šesti měsíční lhůty a poté pokračuje v řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1529/2011). Pokud by nárok na náhradu nemajetkové újmy nebyl předběžně uplatněn u příslušného úřadu, jedná se o odstranitelný nedostatek podmínky řízení, který bude soud řešit postupem podle § 104 odst. 2 o. s. ř., v žádném případě však nemůže žalobcův návrh jako předčasný zamítnout (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1891/2007, uveřejněný pod č. 11/2010 Sb. rozh. obč., nebo stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 15. 1. 1980, sp. zn. Cpjf 145/78, uveřejněné pod číslem 20/1981 Sb. rozh. obč.). Nelze tedy uzavřít, že povinné předběžné projednání nároku u žalované představuje překážku, která by bránila poškozenému v tom, aby ve lhůtě šesti měsíců ode dne, kdy se dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, uplatnil svůj nárok žalobou u soudu. Ostatně nesprávnost úvah dovolatele a) by se plně obnažila za situace, kdy by ústřední orgán státní správy na předběžné uplatnění nároku poškozeným nereagoval vůbec, v takovém případě by, při správnosti úvah žalobce, nepočala běžet promlčecí doba nikdy.

28. Ostatně shodně se k této otázce vyjadřuje i odborná komentářová literatura, podle níž nelze na běh promlčecí lhůty podle § 35 OdpŠk aplikovat § 652 občanského zákoníku, neboť nespadá do jeho hypotézy, která se omezuje jen na zákonem stanovené případy. Z tohoto důvodu také nelze prodloužení běhu promlčecí lhůty podle § 652 občanského zákoníku považovat za obecnou zásadu občanského práva, pokud se uplatňuje jen v omezených případech. Účelem tohoto prodloužení je poskytnout věřiteli dostatek času k novému uplatnění svého práva, pokud je zbytková promlčecí lhůta kratší než šest měsíců. Tento účel však není třeba v poměrech odpovědnosti státu prosazovat, neboť z povahy předběžného projednání nároku vyplývá, že poškozený již v jeho rámci musí mít k dispozici veškeré potřebné informace pro to, aby mohl svůj nárok uplatnit u soudu. Nemůže být tedy zaskočen tím, že v případě absence dobrovolného plnění ze strany státu bude muset tentýž nárok uplatnit u soudu (srov. Ištvánek F., Simon P., Korbel F., Zákon o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 35 odst. 1).

29. Vzhledem k tomu, že judikatura Nejvyššího soudu umožnila uplatnění nároku u soudu i v průběhu předběžného projednání, a to právě při hrozícím promlčení práva, zvýšená ochrana poškozeného ve formě prodloužení promlčecí lhůty podle § 652 občanského zákoníku (kterou nelze ani považovat za obecně platnou zásadu občanského práva) se proto nejeví jako účelná a neuplatní se proto v poměrech nároků na náhradu škody uplatňovaných v režimu zákona č. 82/1998 Sb. ani analogicky.

30. Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů dovolání žalobce a) podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl, protože napadený rozsudek je věcně správný.

31. Za situace, kdy bylo dovolání shledáno přípustným, se dovolací soud ve smyslu § 242 odst. 3 o. s. ř. zabýval též tím, zda existují zmatečnostní vady uvedené v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., případně jiné vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Existenci takových vad však žalobce v dovolání neohlašoval a z obsahu spisu se rovněž nepodávají.